

dog stadig respekterer, at når børn er i livsfare, skal der reageres.

Det er sådan, tingene bliver tolket af dem, der skal udføre de ting, socialministeren har skrevet et brev om, og derfor er der al mulig grund til at være optaget af, at modellerne sikrer, at de mest udsatte børn i samfundet ikke skal være afhængige af den tilfældige vandstand, der er i kommunekassen.

Der er meget god grund til, at faglige hensyn styrer området, og at økonomiske hensyn ikke får lov til at styre i det omfang, vi er på vej til lige nu. Det vil nemlig betyde, at på alle områder kommer vi til at svigte de mest udsatte og svageste børn, der overhovedet er i samfundet, og det betyder igen, at vi senere kommer til at betale en meget dyr pris, fordi børnene ikke fik den hjælp, de havde brug for.

Hvis vi kigger på meldinger fra børn, der har været anbragt, er der en organisation her i København, der hedder Baglandet, og hvis medlemmer er tidligere anbragte børn. Nogle af dem spørger: Hvorfor skulle vi i en så lang periode være eksperimentet i vore forældres mislykkede liv? Hvorfor var der ingen ansvarlige voksne, der tog sig sammen og sikrede os et ordentligt liv? Det spørgsmål tror jeg man vil møde meget hyppigt.

Derfor vil vi støtte forslaget, der som sagt er et beskeden forslag om at lave analyser. Når vi så skal lave en anbringelsesreform – som helst bliver med lidt andre toner end dem, der er meldingen her, det vil vi være lidt optaget af – er det klart, at det er rart, at det er nogle gennemanalyserede modeller, der bliver lagt frem, så vi ved, hvordan vi sikrer både en større faglighed, en større retssikkerhed for børnene, en større ensartethed og en større økonomisk uafhængighed for de børn, der ellers bliver fuldstændig afhængige af, hvordan konjunkturerne udvikler sig.

Kl. 22.40

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Nu nåede hr. Villy Søvndal jo ikke rigtig at redogøre for de forskellige modeller og SF's syn på dem, da vi åbenbart skulle stifte bekendtskab med en eller anden artikel i Danske Kommuner i stedet for; men det er selvfølgelig ordførernes valg, hvad de vil bruge taletiden på.

Men i begge de modeller, der nævnes i beslutningsforslaget, opereres der med, at Den Sociale

Ankestyrelse ikke længere skal eksistere, men skal erstattes af andre ting. Jeg vil gerne have at vide, hvad SF har imod det arbejde, der bliver gjort i Den Sociale Ankestyrelse.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg indledte min ordførertale med at rose, at der blev et analysearbejde af forskellige modeller, og at jeg derfor synes, det på nuværende tidspunkt vil være forkert at lægge sig fast på en bestemt model. Hvis vi var så kloge, at vi kunne sammenfatte alle fordele og ulemper, var der ingen grund til analysearbejdet, så kunne vi lige så godt fremsætte et konkret forslag om en konkret model. Men det, vi støtter, er netop ønsket om et analysearbejde.

Når jeg gjorde lidt ud af spørgsmålet om den økonomiske uafhængighed, skyldes det, at det efter min opfattelse er kernespørgsmålet i hele debatten. Vi kan lave en nok så flot anbringelsesreform, men hvis den virkelighed, den skal anvendes i, er at hjemtage børn af økonomiske grunde, siger til min erfaring mig, at når økonomi og kold jura skal lægge arm om, hvem der er stærkest, taber de lyriske sætninger i lovgivning til den rå økonomi.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg fandt ikke ud af, hvad det var, hr. Villy Søvndal havde imod Den Sociale Ankestyrelse, men det kan vi nok ikke komme nærmere ind på.

Jeg vil gerne høre, hvad baggrunden er for, at hr. Villy Søvndal synes, det er relevant at se på modeller for tvangsfjernelsesager og ikke for de frivillige anbringelser. Jeg spørger, fordi hr. Villy Søvndal nævner, at det er vigtigt at se på ensartetheden, fagligheden og retssikkerheden osv., og det er jo netop sådan nogle ting, vi er meget optaget af i Venstre. Det er også grunden til, at vi gerne vil diskutere med Folketingets partier om, hvordan vi skal indrette en anbringelsesreform og stille nogle større krav for at sikre, at lige netop de områder bliver varetaget ordentligt i sagsbehandlingen, og derfor undrer det mig, at når de frivillige anbringelser, som udgør 90 pct. af alle anbringelser, netop er de anbringelser, der er særlig store problemer med, er det alligevel ikke det område, SF vil have fokus på, men derimod på det område, hvor der er knap så store problemer, nemlig tvangsfjernelsesområdet.